

Arrest

nr. 199 814 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten SOETAERT T. en GAREGANI D.
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaten T. SOETAERT en D. GAREGANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Kinshasa op 3 mei 1983.

Op 30 augustus 2010 vraagt de verzoekster bij de Belgische ambassade te Lumbumbashi een visum lang verblijf op grond van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 november 2010 komt de verzoekster, in het bezit van een visum type D met oog op studiedoelstellingen, het Rijk binnen.

De verzoekster volgde studies aan erkende onderwijsinstellingen en werd in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd meermaals verlengd tot 31 oktober 2016.

In de academiejaren 2010-2013 volgde de verzoekster de opleiding 'Master en Sciences de la Santé Publique' aan de université libre de Bruxelles. Zij werd drie maal ingeschreven voor het 1e jaar, waarna ze deze opleiding afsloot zonder een diploma te behalen.

In het academiejaar 2013-2014 schreef de verzoekster zich in voor de opleiding 'Master en Urbanisme et Aménagement du territoire' aan het Institut Supérieur d'Urbanisme et de Rénovation Urbaine (ISURU). De verzoekster heeft daar één examen afgelegd, de overige vakken werden uitgesteld.

In het academiejaar 2014-2015 hernam de verzoekster haar eerste jaar van voormelde opleiding en zette vervolgens deze studie stop zonder een diploma te behalen.

In het academiejaar 2015-2016 schreef de verzoekster zich in voor de opleiding 'Infirmier(e) Hopsitalier(e)' aan het Institut Provincial d'Enseignement Sécundaire Paramédical de Liège-Huy-Verviers. Zij zette deze opleiding in datzelfde academiejaar stop.

Voor het academiejaar 2016-2017 schreef de verzoekster zich in bij het Centre de formation pour les secteurs infirmier et de santé de l'acn (CPSI).

Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Het beroep dat tegen deze beslissing wordt ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 195 527 van 24 november 2017.

1.2. Op 9 februari 2018 wordt verzoekster aangetroffen in onwettig verblijf. Op diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering:

Aan de mevrouw :

naam: N.I.

voornaam: C.

(...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2017 dat haar betekend werd op 22.03.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake van een familie-of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2017 dat haar betekend werd op 22.03.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake van een familie-of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2017 dat haar betekend werd op 22.03.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake van een familie-of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo."

1.3. Op diezelfde datum neemt verwerende partij tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw:

Naam : N.I.

voornaam : C.

(...)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2017 dat haar betekend werd op 22.03.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake van een familie-of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.4. Verzoekster is vastgehouden met oog op verwijdering.

2. Over de procedure

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.4. werd aangegeven, verzoekster heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel "2. Over de procedure", waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 110 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), en van artikelen 42, 42 en 58 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: de bestuurstaalwet).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

« 1. Quant à la motivation des décisions

Elle doit être adéquate et proportionnelle

Il convient enfin de rappeler la consécration de principes généraux de droit lors de la modification de 2012 qui a introduit un article 74/13

Art. 74/13. Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.<Inséré par L 2012-01-19/12, art. 20, 063; En vigueur : 27-02-2012>

Clarisse n'aura probablement pas été entendue de manière indépendante (avec assistance d'un conseil)

Il ressort clairement des décisions entreprises qu'il n'a pas été pris en considération les éléments du dossier :

- le long séjour, en famille, de la requérante sur le territoire (attesté par la cohabitation et sa prise en charge familiale au niveau pécunier)*
- l'élément de proportionnalité.*
- ... [- l'état de santé de sa maman]*

Ce qui vicie celles-ci.

2. Quant à la violation de l'article 8 de la CESDH

Votre Conseil retient généralement :

« 4.3.2.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen

aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. [n° 56 204 du 17 février 2011] ».

Il faut aussi apprécier s'il n'existe pas une atteinte au principe de proportionnalité contenu dans l'article 8 de la CESDH.

On doit retenir qu'ici encore il n'y a aucune réelle motivation sur ce principe de proportionnalité et si les éléments qui ressortent du dossier administratif avait été appréciés avec soin : la cohabitation, la non émergence (rappelons encore une fois que la requérante est étudiante) et la présence familiale : un frère deux sœurs) aurait du être pris en considération, outre les éléments repris dans l'exposé des faits, si elle en avait eu l'opportunité réelle.

La Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessité" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 28-29)

Cela démontre que la partie adverse n'a pas recherché un équilibre entre les droits de la requérante (et de sa famille) et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public.

Il ressort également de l'exposé des faits qu'il existe un risque de violation de l'article 3 de la CESDH.

3. Quant aux principes de proportionnalité (annexe 13 sexies).

(...)

4. Quant à l'emploi des langues [articles 42, 43 et 58 de la loi du 18 juillet 1966. - Loi sur l'emploi des langues en matière administrative.]

La décision entreprise n'a été rédigée qu'en langue néerlandaise alors que la requérante n'a pas la maîtrise de cette langue s'exprimant en français .

L'article 58 de cette norme dispose :

« Sont nuls tous actes et règlements administratifs contraires, quant à la forme ou quant au fond, aux dispositions des présentes lois coordonnées. »

D'ordre public, il convient de vérifier d'office son respect.

« La méconnaissance desdites lois entraîne la nullité des actes contraires, quant au fond ou quant à la forme, à leurs dispositions; que ces dispositions sont d'ordre public et que celui qui a intérêt au recours n'a pas à justifier de l'intérêt à invoquer leur violation » (CE n° 75.575 du 10 août 1998)

Il convient aussi de constater la nullité des actes attaqués. »

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in recht en in feite.

De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite vastgesteld dat verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststelling wordt betwist of weerlegd, en vindt steun in het administratief dossier.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, wordt verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2017 dat haar werd betekend op 22 maart 2017. Deze vaststelling wordt betwist of weerlegd, en vindt steun in het administratief dossier.

Tenslotte wordt met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet besloten dat het noodzakelijk is om verzoekster zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden waarbij wordt verwezen naar dezelfde feitelijke elementen als reeds supra uiteengezet en wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt derhalve een individueel onderzoek.

Verder merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verwijst, in het middelonderdeel dat betrekking heeft op de formele motivering en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar haar lang verblijf in België en de gezondheid van haar moeder. De Raad merkt op dat een “lang verblijf in België” geen omstandigheid uitmaakt waarmee de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden. Ook de gezondheid van haar moeder maakt evenmin zulke omstandigheid uit. Het volgt immers duidelijk uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de “gezondheidstoestand” enkel betrekking heeft op “de betrokken onderdaan van een derde land”, dit is derdelander in hoofde van wie een verwijderingsbeslissing wordt genomen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de verwerende partij omtrent deze elementen moest motiveren.

Inzoverre verzoekster nog stukken toevoegt in haar verzoekschrift die betrekking hebben op haar studies, volstaat het te verwijzen naar de beslissing van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) waarin omstandig werd gemotiveerd waarom haar studies geen verder verblijfsrecht kunnen verantwoorden, en naar het arrest nr. 195 527 van 24 november 2017 door de Raad gewezen.

Verzoekster verwijst nog naar haar familie in België en stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven in België noch een belangenafweging werd doorgevoerd, hoewel elementen in het administratief dossier de verwerende partij daartoe hadden moeten aanzetten.

Verzoekster heeft in het kader van haar beroep tegen de beslissing van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), reeds een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doen gelden met betrekking tot haar gezinsleven, die vervolgens door de Raad in het licht van artikel 8 van het EVRM werd onderzocht. In het arrest nr. 195 527 van 24 november 2017 oordeelde de Raad dat verzoekster *“het bestaan van een gezinsleven niet aannemelijk maakt en bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek, nu er geen gezinsleven is, de verzoekende partij geen kind meer is en er geen gezondheidsproblemen aangetoond worden. Er is bijgevolg geen enkele indicatie omtrent “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.”*

De vraag stelt zich dan ook of verzoekster in het kader van deze vordering nieuwe elementen bijbrengt die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven heden wel aannemelijk maken.

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit beschermenswaardig familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de

bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen minderjarige kinderen en ouders en minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHRM 6 april 2010, Mustafa en Armağan Akın v. Turkije, par. 19).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Ook om het bestaan vast te stellen van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige broers en zussen, zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster verwijst naar haar moeder die de Belgische nationaliteit zou hebben en op het grondgebied aanwezig is. Uit deze loutere gegevens, die overigens niet worden gestaafd, blijken evenwel geen bijkomende elementen van afhankelijkheid die toelaten om een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder vast te stellen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar haar broer die haar garant is. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat haar broer zich voor haar garant heeft gesteld tot februari 2015. Verzoekster toont niet aan dat zij heden nog afhankelijk is van haar broer. Ook hier blijken aldus geen bijkomende elementen van afhankelijkheid die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar broer aantonen.

Verzoekster verwijst naar haar zussen die eveneens de Belgische nationaliteit hebben en op het grondgebied verblijven. Uit deze loutere gegevens, die overigens niet worden gestaafd, blijken evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid die een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar zussen aantonen.

Ook met haar summiere verwijzing naar talrijke neven en nichten, slaagt verzoekster er niet in om een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen.

Tenslotte stelt verzoekster dat zij een lange relatie heeft met een Belg. Verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs bij om deze voorgehouden relatie te staven. Met zulke loutere bewering maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een stabiele de facto partnerrelatie heeft die een beschermenswaardig gezinsleven vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

Gelet op het bovenstaande, moet ook nu de Raad vaststellen dat het bestaan van enig beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM prima facie niet wordt aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

Er is bijgevolg geen enkele indicatie omtrent "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*" die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd. Aangezien in het arrest nr. 195 527 van 24 november 2017

reeds werd geoordeeld dat verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakte, en uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster enig element heeft voorgelegd aan de verwerende partij dat anders moet doen oordelen, kan niet worden vastgesteld dat verwerende partij verder onderzoek naar het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven had moeten verrichten. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste gezicht.

Bijgevolg blijkt evenmin dat de verwerende partij in zijn formele motiveringsplicht is tekort geschoten. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar verzoekster erop wijst dat zij gehoord had moeten worden, stelt de Raad vast dat verzoekster werd gehoord, weliswaar pas op 12 februari 2017. Verzoekster heeft in dit gehoor niet meer gedaan dan herhalen dat zij in België haar moeder, broers en zussen en verloofde heeft, zonder concrete gegevens of stukken aan te reiken. Zoals eerder vastgesteld, volstaat de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van moeder, broers en zussen en voorgehouden verloofde in België niet om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verder toont verzoekster niet aan dat, indien zij was gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2.4. Verzoekster voert ook nog een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Verzoekster verwijst naar wat zij aanhaalt onder "feiten" in haar verzoekschrift. Daar betoogt verzoekster dat zij deel uitmaakte van de jongeren van de Congolese partij 'Union pour la Démocratie et le Progrès Social'. Zij zet uiteen dat:

«A cause de son militantisme et son engagement dans ce parti d'opposition, la requérante fut arrêtée durant deux jours.

Elle sera libérée, par un ami proche, Mr. John Tshibangu, qui était alors colonel et donc proche du pouvoir en place.

Il lui demandera cependant de quitter tout d'abord Kinshasa et trouvera refuge à Lubumbashi pour qu'elle soit en sécurité et le temps qu'elle quitte le pays.

Il prit contact avec le frère de Clarisse pour que celle-ci puisse rapidement quitter le pays et elle viendra rejoindre sa famille (en tendant d'oublier ces faits) en 2010.

En 2012, Monsieur John Tshibangu quittera avec fracas son poste de chef d'état major du Kasai (ayant déjà contesté les élections de 2011).

Lors d'une perquisition, son frère sera arrêté, puis relâché à la vérification que Clarisse ne résidait plus en RD Congo.

La requérante a appris la récente arrestation de Monsieur Tshibangu (en 2018).

Ayant eu des contacts réguliers avec lui (jusqu'en 2015), elle serait effectivement fichée et recherchée, toujours actuellement, selon des sources sûres présidentielles dans le cadre du dossier Tshibangu.»

De Raad herinnert eraan dat het verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In deze stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen, die op geen enkele wijze worden gestaafd. Verzoekster maakt op deze weinig ernstige manier op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3.2.5. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing, die in het Nederlands is opgesteld, een schending inhoudt van artikelen 41 en 42 van de bestuurstaalwet, en in het Frans had moeten worden opgesteld omdat zij het Nederlands niet beheerst en zich in het Frans uitdrukt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een ambtshalve maatregel die werd genomen ten aanzien van een vreemdeling van wie werd vastgesteld dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. De bestreden beslissing is dus geen antwoord op enige verblijfsaanvraag of andere aanvraag van verzoekster, noch een rechtstreeks gevolg van enige aanvraag. Derhalve zijn artikelen 41 en 42 van de bestuurstaalwet in deze niet van toepassing is en kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 58 van de bestuurstaalwet.

Een schending van de bestuurstaalwet wordt prima facie dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 110decies van het Vreemdelingenbesluit, verduidelijkt ze evenwel niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3.2.6. Het enige middel is, in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. De verzoekster toont niet aan dat in casu een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij vastgehouden is met oog op verwijdering en dat dit de huidige procedure rechtvaardigt.

De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod, en dus een bespreking van het derde onderdeel van het enige middel, zich opdringt. De raadvrouw van verzoekster stelt ter terechtzitting zich in deze naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES